

Sigbjørn Obstfelder

De røde dråber

Drama

bokselskap.no

Oslo 2021

bokselskap.no, Oslo 2021

Sigbjørn Obstfelder: *De røde dråber*

Teksten er hentet fra Universitetet i Oslo/dokpro.uio.no. Dokpros tekst er basert på Skrifter (2 bind), København, Gyldendal, 1917.

ISBN: 978-82-8319-591-0 (digital, bokselskap.no), 978-82-8319-592-7 (epub), 978-82-8319-593-4 (mobi)

Teksten er lastet ned fra bokselskap.no

PERSONERNE

ODD BERG, *doktor i kemien.*

APOTHEKER BERG, *hans far.*

BORGHILD.

LILI.

DIREKTØR HANSEN.

OTTO, *læge.*

STEEN.

WILLE.

DANIEL

NIELS *bybud.*

FRU STEEN.

ET PAR OPVARTERSKER.

TO SMÅGUTTER.

I

*(Byens festsal. Festklædte herrer og damer i grupper. Man taler ivrig sammen. Lidt afsides i forgrunden tilvenstre sidder på en chaiselongue **Odd Berg** og **Borghild**).*

ODD *(med en bæveren i røsten).*

Borghild!

BORGHILD.

Ja.

ODD.

Borghild! Se på mig!

(Borghild vender hodet mod ham. Han ser længe og grublende på hende). (Smerteligt).

Ja, jeg føler det. Du går.

(Ser atter frem foran sig).

Snart går de alle. Og så ... så ...

BORGHILD *(lidt blyg).*

Å, endnu går de jo ikke på længe. Og desuden ...

ODD.

Jeg føler det på mig. Du går.

BORGHILD.

Hvorfor er du så underlig? Idag! Idag da alt er så stort og deiligt for os. Du er blit så forandret, siden du kom hjem ... *(Indsmigrende, nær ham).* Snart er jeg jo din. Helt. Hver tråd i mig skal du få.

ODD *(hen for sig).*

Hvor du er vidunderlig vakker blit. Mens jeg drømte om dig derude, da blev vist hver drøm til en skjønhedslinje mer hos dig. Som deiligheden selv er du blit. Brystet dit har hvælv sig så stort,

læberne dine ...

BORGHILD *(med uendelig lokken).*

Hys ... de hører os ... de ser på os.

(Hun løfter øinene mod ham.)

ODD *(angst)*

Se ikke på mig sådan. Å jeg ved ikke ...

(han reiser sig og går bortover nogle skridt, hun ser studsende efter ham, følger så efter, rører ved hans arm).

BORGHILD *(røsten får noget bydende over sig).*

Kom. Sæt dig her.

(Han følger åndsfraværende.)

Si mig sandheden. Der er hændt dig noget derude. Jeg så af brevene, at du skjulte noget for mig. Du skrev en masse ting, jeg ikke forstod. Du har mødt nogen, nogen anden. Jeg ved det.

ODD *(som overhørende Borghilds ord, stille, sælsomt).*

Det er mig i dette øieblik, som hele livet hviler på min skulder, alles liv. Og *du*, du er så langt borte, og du blir så stor, så uendelig, – jeg tør ikke røre ved din hånd.

BORGHILD *(hårdt).*

Jeg vidste det. Du har mødt nogen.

ODD *(som før).*

Jeg var alene. I måneder. Alene om dagen, alene om natten. Da tænkte jeg og tænkte. Og så kom det. Det store. Det forfærdelige.

(I udbrud). Alle disse menneskene! ... De gør mig angst ... *(Næsten for sig selv).* Se nu kommer han, nu tar han glasset. *(I angst).* Han skal tale ... for mig kanske.

BORGHILD *(langsomt).*

Du er ikke længer den samme. Jeg forstår dig ikke længer. Jeg forstår ikke, hvordan du kan være angst nu. Nu da vi er sammen igjen! *(blødere).* Nu da du sidder her! *(endnu blødere).* Hos mig.

ODD (som i drømme).

Hos dig? ... Hos dig? ...

(Idetsamme slår direktør **Hansen** på et glas).

HANSEN.

Mine damer og herrer! Vi lever i en forunderlig tid. Videnskabens tid! Der var engang, at videnskabens mænd sad som syge drømmere i sine huler og ledte efter «de vises sten». Ud i solen og den friske luft har videnskaben nu flyttet sine tabernakler. Og jeg siger så stort et ord: De vises sten er *funden!* Den sande guldalder er kommen! Ude i livet, blandt mennesketusenderne er veien til at gjøre guld af jern!

Jeg ser for mig, mine damer og herrer, et syn, et fremtidssyn. Jeg ser høit oppi luften som oprakte fingre de skyhøie fabrikkpiber, jeg ser røgen drive ud over verden og fortælle om menneskehændernes arbeide, jeg hører maskinernes pulsslæg, jeg ser lossepladse langs stranden, hvorfra fremmede skibe knytter vor by sammen med de fjerneste havne.

Og når jeg nu hæver det skummende bæger, så er det forat hilse velkommen tilbage blandt os den mand, den geniale forsker vil jeg kalde ham, hvis kjærlighed til sin fødeby indgav ham den mærkværdige plan, vi idag feirer med fest. Vi sendte ham ud i de fremmede lande, jeg tør sige vi sendte ham ud som en pionér fra norden. Men trofast mod sit hjem og mod vore håb længedes han tilbage, og her har vi ham nu hos os iaften.

En skål for fabriken!

En skål for doktor Odd Berg!

(Man trænger sig om **Odd** og skåler med ham. Han er meget bleg og bevæget. Samtidig kommer seks unge damer i hvidt. Den første bærer en buket røde roser).

DEN FORRESTE.

Vi kommer fra kvinderne. Vi kommer med roser. Ti kvinderne tilbyder den handlende mand. Når det gjælder om at sprede lykke i hjemmene og latter i sindene, da er vi med, da øser vi kvindekjærtegn over dem, som går først.

(Hun rækker roserne frem. Da han med hånden vægrer, lægger hun dem i **Borghilds** skjød, – hun sidder ved hans side. De seks neier og går. Taushed mellem **Odd** og **Borghild** imens. Derpå):

ODD (seende på **Borghild**).

Hvor du er vakker iaften!

BORGHILD (strålende).

Det er fordi jeg er stolt af dig.

*(Odd skjuler ansigtet i hænderne, uden at **Borghild** lægger mærke dertil).*

Hvor det er deiligt at se på alle de festklædte mennesker og tænke på alt det, som skal komme! Alt det nye, friske!

Og vi to! Hvor vi skal arbejde! Hvor vor egen lykke skal vokse med de andres!

(Hun lugter til roserne).

De deilige roser! Som de gav dig. Os.

Kjend! Det er dine!

*(Hun vender sig mod **Odd**, der er forblevet i samme stilling).*

Hvad er det?

ODD *(i dyb sorg).*

Jeg hører din stemme. Jeg forsøger at se dig indvortes og prente dig ind i mig.

(Løfter ansigtet, eiendommelig): Roser! Hvor jeg holder af roser!

– Så du, hvor nydelig de neiede, da de gik.

BORGHILD.

Ja, er det ikke en deilig aften? *(Hun vil gribe hans hænder. Han trækker dem tilbage).*

ODD *(med en overgang).*

Vilde du følge mig overalt, Borghild?

BORGHILD.

Det véd du!

ODD.

Også om jeg opgav det altsammen?

BORGHILD.

Opgav det? ... Hvorfor skulde du opgi det?

ODD *(tier).*

BORGHILD.

Hvorfor skulde du opgi det?

ODD.

Du taler om al den glæde, som skal komme. *Tror* du på menneskenes glæde?

*(Imidlertid er apothekeren **Berg** langsomt kommet hen til dem. Han er en høj, slank mand, men bærer hodet noget foroverbøiet).*

BERG *(bevæget).*

Må også *jeg* få drikke med dig, Odd? *(Med pauser og søgende efter ord).* Det har været så rart for mig ... så rart.

Det var som de stod frem for mig alle årene, som er gåt, mens man talte så vakkert for dig ... folk er så gode ... så meget større, end man tror ... *(famlende).* hvad var det, jeg vilde sagt ... ja det stod frem for mig ... mange øieblikke ... å, det er såmeget ... øieblikke, da jeg ikke vidste, hvad i verden der var det rette ... fortvilet mangengang ... fortvilet.

... Ja, det var et sandt ord: At bringe videnskaben ind i alle livets forhold, *det* er den rette alchymi.

Ja ... jeg står og snakker ... og I kan nok neppe forstå mig ... der var såmeget som kom op i mig iaften ... Ja ... *(kvalt af bevægelse hæver han glasset forat skåle).* Jeg kunde ikke drikke med dig, da alle de andre var om dig ... Jeg syntes jeg havde ikke ret dertil.

(Visker noget bort fra øiet. Retter sig så op).

Skål Odd! Skål Borghild! For det nye liv, I går ind i!

Alt er liv!

(går med løftet hode og raske skridt fra dem).

BORGHILD.

Hvor underlig han var!

ODD *(hen for sig).*

Fra jeg var ganske liden, har det syntes mig, som om der hvilte en gåde ved ham. Som om han bar på en dyb, hemmelig smerte. Jeg var bange for ham, og jeg droges mod ham. Aldrig talte han til mig. Men jeg glemmer ikke, hvordan jeg nogle gange om natten har hørt ham komme ind til mig og dra teppet opover mig ... Jeg husker, hvor han sukkede tungt.

(skjuler ansigtet i hænderne).

*(Under den påfølgende pause mellem **Odd** og **Borghild** høres følgende samtale fra en gruppe, som sidder noget længere bag tilhøre).*

FRU STEEN.

Hvordan *anvendes* så det ... det vandet ... den ... den ... væsken, – hvad *var* det nu det hed, herr Wille?

WILLE.

Den Secardske væske, frue.

FRU STEEN.

... den Secardske væske ja ... Jeg tror forresten ikke på det. Jeg tror aldrig i verden der kan opfindes noget sådant. Den Se ... Se ...

WILLE.

Den Secardske væske, frue.

FRU STEEN.

Den Secardske væske, den Secardske væske, den Secardske væske! Det er humbug, siger jeg.

DR. OTTO.

Det skal De ikke si så vist, fru Steen!

FRU STEEN

Ja, hvad *er* det så for noget? Hvordan ser det ud? Hvordan tar man det ind?

DR. OTTO (*belærende*).

Ja, se det er en meget vanskelig proces at definere. Men hvis De har en virkelig videnskabelig interesse af sagen, vil jeg med fornøielse demonstrere den.

EN AF DE TO ANDRE DAMER I KREDSSEN.

Å ja, vis os det!

OTTO (*i dokortone*).

Vil De række mig Deres hånd, fru Steen?

(Fru **Steen** rækker den frem, **Otto** tar den).

De har for lange ærmer. Der må brættes op en smule.

FRU STEEN (koket).

Ikke meget.

OTTO (brætter op og holder under håndledet).

Sådanne arme behøver ingen foryngelse, frue.

(De to andre damer klapper i hænderne).

FRU STEEN (slår ham med viften).

Uf, De er væmmelig! Jeg ved ikke, hvad som er væmmeligst, medicin eller medicinere.

DE TO ANDRE DAMER.

Anvendelsen!

FRU STEEN (til dr. **Otto**, der har gjort en kunstpause).

Nu!?

OTTO (lærd).

For at indpode den Secardske væske ... tager man sig ud ... en vis plet ... af huden – en à to kvadratcentimeter i flade ... for eksempel denne. (han berører en plet af hendes arm) derpå ... (han kysser pletten) ... se det er ungdomsdrikken, fru Steen, og sådan tar man den ind.

FRU STEEN (hurtig, som for at dække over, til apothekeren, som nærmer sig gruppen).

De, hr. apotheker, De er en *alvorlig* mand, hvad mener De om ungdomsdrikken? Tror De på den?

BERG (interesseret).

Mener De i organisk eller uorganisk form?

(Samtalen går videre).

(**Odd** og **Borghild**).

BORGHILD (med overvindelse, dæmpet, smerteligt).

Ikke en eneste gang i hele aften har du sagt, at du elsker mig.

ODD *(i pludselig, voldsom men stille smerte).*

Hvis du vidste hvad jeg lider ...

(Han reiser sig i sterkt tilbagetrængt bevægelse, går i tilkjæmpet ro hen til et bord i nærheden, slår først svagt, så et gennemtrængende sterkt slag på et glas, hvorved alle blikke med engang vendes mod ham).

(Efter en stilhed, hvorunder han ser udover selskabet, derpå med stor, sælsom sikkerhed).

Jeg føler eder nær mig, jeg føler eders hjerter slå og eders hjerner arbeide. Jeg ser eders ansigter forventningsfulde efter, hvad jeg vil sige. Om et øieblik vil I vide det, og eders hænder, løftet til bifald, vil knyttes i vrede.

(En forundret mumlen).

I over et år har jeg gruet for denne stund. Til det sidste tænkte jeg, det kunde måske undgås.

Det, som min tidlige ungdoms drømme og store tanker bandt sig til, det må jeg forlade. Hvad der vil komme, ved jeg ikke.

(Man ser åndeløst tause, spørgende på hinanden).

Mens jeg var derude i de store byer, mens jeg vandred om blandt disse sorte menneskeflokke, der vrimler omkring som trællende krybdyr, da kom det.

Jeg så noget.

Der er noget sygt hos menneskene. Hos eder, hos mig, hos allesammen.

Og den, som ved det, og den, som har sét det, han — — — *(tar sig med begge hænder for panden, næsten som i vildelse).*

Det lyse, det varme liv blandt eder, det er ikke for mig.

(En liden pause, hvorunder den forundrede mumlen stadig vokser).

(Anderledes). Jeg har set på eder iaften. Jeg har set eder le. Si mig. Er I da glade? Har I da nogensinde følt, hvad det er at være menneske?

(Mumlen. Ud af denne)

DIREKTØR HANSEN.

Til sagen!

ODD.

I vil bli rige. I vil høre maskinernes hjul omkring i byen. I vil ha nyt liv, boder, skibe, fragtfart.

Og når I så har fåt alt det, hvad så?

(Bevægelsen er vokset til storm).

FRA FLERE KANTER.

Til sagen! Til sagen!

ODD *(samlers sin sidste kraft).*

Min ungdoms drøm, drømmen om den store fabrik, er død.

Rige kan den måske gøre eder, nogle af eder, glade, aldrig.

(Man samler sig tættere om ham, han skjules af flokken, ud af denne)

DIREKTØR HANSENS STEMME.

Er det da Deres mening at opgi Deres deltagelse i projektet?

ODDS STEMME.

Ja.

STEMMER I FLOKKEN.

Skammeligt! Skammeligt!

DIREKTØR HANSEN *(afbrydende).*

Og har De så tænkt over – –

APOTHEKEREN BERG *(der har stået i et hjørne i baggrunden, har imidlertid hastig trængt sig ind i flokken. Høres sterkt råbe)*

Vogt dig, Odd! Forbandelsen er *over* dig!

ODD *(i flokken).*

Hvad mener du?

BERG.

Denne kveld var mit livs glædesdag.

Jeg beder dig, – for mine grå hårs skyld, – for et liv i angst, – gør det ikke! Opgi det ikke! Opgi ikke livet!

(En åndeløs pause. Både **Odd** og **faderen** er skjult af flokken).

BERG (atter).

Opgi det ikke!

ODD (stille).

Jeg kan ikke. Man befaler ikke over sig selv.

BERG.

Tænk over det endnu en gang! – – – For *min* skyld!

ODD (efter en liden pause, næsten uhørligt).

Jeg kan ikke.

BERG (sterkt).

Forbandelsen er *over* dig!

(Han iler ud).

DET GÅR FRA MAND TIL MAND:

Hvad var det!

Forbandte ham?

Forbandte han ham?

(fra døren til højre i baggrunden kommer):

ET PAR OPVARTERSKER.

Hvad er det? Hvad var det?

DE NÆRMESTE.

Faren forbandte ham, siger de.

BLANDT NOGLE DAMER.

Huf, tænk så uhyggeligt! Kom, la os gå.

FLERE.

La os gå!

(Man strømmer, ivrig og forvirret spørgende og snakkende, ud af alle døre).

(Odd Berg ses at stå som forstenet på samme sted som før, midt i salen).

FRU STEEN *(snører forbi ham, idet hun skal gå ud i forgrunden tilhøre).*

Tak for glæden, De bragte.

(Odd er nu alene. Borghild, som har stået stille i baggrunden, kommer frem og går mod døren i forgrunden tilhøre).

ODD.

Går du også?

BORGHILD *(svarer ikke).*

ODD.

Nu, da alle går ... Nu, da jeg har det ondt.

BORGHILD *(står stille, ligesom ventende på noget).*

ODD.

Til det sidste ventede jeg, at måske nogen, måske en eller anden blandt mængden, – blot én, – vilde forstå mig. De gik alle.

BORGHILD *(står som før).*

ODD *(kaster sig på knæ og griber om hendes kjole).*

Bliv!

BORGHILD.

Vognen venter.

ODD *(sætter sig og breder hænderne foran ansigtet).*

BORGHILD.

Husker du våren før du reiste, aftenturene langs havnen, husker du alt det, du sa mig.

(Han svarer ikke).

Husker du den aften, du hadde talt for hele byen i arbeidetsamfundet, kaneturen etterpå, langt ud på landet?

— — — Jeg synes endnu, jeg hører bjelderne.

(Går i heftigt oprør lige indpå ham, meget sterkt, halvt hviskende, idet hun bøier sig ned mod ham).

Løgner!

*(Hun går langsomt ud. Vognen høres kjøre bort. Da **Odd** pludselig mærker, at det er blit aldeles stille, tar han hænderne fra ansigtet og farer op):*

ODD

Gået!

(Han sætter sig ned i grublerier).

(Han går til et vindu i baggrunden, trækker op gardinet. Man ser stjernehimmelen).

Myriader!

(Går frem og tilbage, stanser, vendt mod forgrunden, rækker hænderne i veiret).

Myriader!

(Teppe).

II

(Storbyen. Laboratorium. Flasker, mortere, reagensrør, skelet, globus. **Lili** sidder på et skind på gulvet, tilvenstre i forgrunden, og stopper strømper. **Odd** går frem og tilbage arbejdende med kar og flasker og pulvere. Det store, aflange arbejdsbord står parallelt med væggen, tilhøire).

LILI.

Si mig, hvorfor du går sådanne lange ture? Er det noget du må?

(Hun løfter hodet til lytten).

Du svarer ikke, doktor.

– Jeg hørte dig komme ind så sent. At du ikke blir ræd, når du går sådan alene!

ODD.

Jeg forstyrred dig ikke?

LILI.

Å nei, nei. Jeg bare vågnet et øieblik. Jeg syntes der kom gåendes en flaske, en stor, svær flaske, med fire hoder. Og så vågnet jeg. For jeg syntes, det var så rart, at en flaske skulde gå. Og så var det *du*, som var den flasken.

– – Hvorfor ler du ikke? Du *ler* aldrig.

– Så så jeg ud af vinduet. Og så var det midt på natten. Det var så rart. Alt er så rart om natten. Ganske anderledes.

Jeg liker så godt Orion, jeg. Ved du hvorfor?

ODD (*disträit*).

Hvorfor?

LILI.

Du vil kanskje indbilde mig, at du hørte hvad jeg spurgte om.

Du hører ikke et muk af, hvad jeg siger. – –

(*Lavere*) Men forresten kan det være akkurat det samme. Jeg prater alligevel, jeg.

(Hemmelighedsfuld) Jo, for det er *han*, som rår for *tiden*, ser du. For hvorfor skulde han ellers se ud som et timeglas? Skinbarligen som et timeglas.

(Opslugt af sin fantasi) Sekunderne, – sekunderne, det er egentlig bare nogen bitte, bitte, yrende små stene, det, – og så falder de, – og falder og falder, – fra de øverste to til de nederste to, men så vender han sig lidt efter lidt, ved du, – og så blir de oppe, som før var nede, – og så falder de ned igen, – og slig falder de og falder og falder og falder – i al ævelighed – op og ned og op og ned, op og ned og op og ned.

Er det ikke sådan, at tiden er, doktor?

(Halvt til sig selv).

Han må ha det ganske ualmindelig svært græsselig travlt idag, troldmanden.

(Lægger strømpen fra sig og tæller på fingrene):

Tiden, rummet, kraften, stoffet, tiden, rummet, kraften, stoffet.

Å gud, hvor det skal bli herligt! – herligt!

(Hun klapper i hænderne).

ODD *(ser op).*

Hvad er det, Lili? Hvad *er* det, som skal bli så herligt?

LILI.

Når du finder det.

For du kan være tryg for, du finder det! ... Når du bare finder y så. Jeg tror, x er rigtig, jeg. Tror ikke du også, at x er rigtig, doktor?

ODD.

x?

LILI.

x ja! Netop x!

ODD.

Hvilket x?

LILI.

Hvilket x? Er der ikke altid et x og et y måske? Som det ikke netop var det, som det er så knakendes morsomt at spekulere på? Hvad de er for noget.

ODD *(stadig blot optaget af sit arbejde).*

Men hvad er det så, du kalder x?

LILI.

Det røde vel, det røde, som du har fåt til. Men der må være noget blåt også. Tror ikke du også det, at y blir blåt? Akkurat som himmelen om kvelden.

– Nu skal du hvile dig doktor! Du har arbeidet hele dagen.

Så sætter jeg kjedlen på.

(Odd sætter sig ved det høire af vinduerne i baggrunden og ser ud, med hodet støttet i hånden. Lili henter kanden og tænder på oljemaskinen, er meget geskæftig, men lydløst og gratiøst. Der står nu, da tusmørket er faldt på, et eget skin ud af en flaske med en rød væske, der er stillet op på en hylde).

LILI.

Se, Odd!

ODD.

Hvad er det?

LILI.

Se! Flasken med det røde. Den skinner. Den lyser.

Det er akkurat, som solen er indi den.

(Angst ved tanken) Tænk om korken skulde springe!

For hvis solen nu ikke vilde være længer derinde!

ODD *(atter vendt mod vinduet, vemodig og langsomt).*

Solen siger du ... Solen ...

– Solen, himmelen, hele himmelrummet ... Draget magnetisk ned på jorden. Samlet op i hvert menneskes bryst!

Hvor de skynder sig! De har ingen ro. De har glemt, at de er sønnesønssønner af ham, som blæste liv i millionerne ... Hører du, Lili?

LILI (*står en stund stille i lytten, derpå med stort alvor*):

Ja. Det er «trikken».

ODD.

Den er ganske fuld.

Der er en hvidhåret mand. Han må stå. Han holder sig i remmen. Ingen byr ham sin plads. De har ikke tid til at tænke på ham.

(I udbrud).

Hvor jeg elsker dem!

LILI.

Du kjenner dem jo ikke.

(Idet hun pusler med kjedlen).

Kog nu, dit bæst!

(Lige efter).

Hvordan kan du holde af dem, når du ikke kjenner dem?

(Hun tar skindet og går og sætter sig ved hans fødder. Det er blit mørkere).

ODD (*drømmende*).

Før du kom, så var jeg ganske alene. Så sad jeg og så ud af vinduet, når jeg var træt. Da syntes jeg mer og mer, at de var akkurat som bitte små børn, de som gik dernede. De var så rædde, så rædde, for at de ikke skulde få gjort alt det, de skulde ha gjort, før natten kom. Jeg syntes de havde det så ondt.

LILI (*eftertænksomt*).

Nei. De har det ikke godt. De er ikke lykkelige.

Men *du* er.

ODD.

Jeg ... Jeg er jo også menneske.

LILI.

Ja, det er du nok ... Men du er noget andet også, du, du er noget som går opover, over allesammen, du ser allesammen, du går opover, mod ... mod Orion!

ODD.

Ja, men det er ikke lykke at måtte se alt. Tænk om gud må se alt! Jeg kan ikke tænke mig det. Ikke sådan, som vi ser det ialfald. For så måtte han bli så mørk. Og han skal være lys.

Hvad er det nu, du grubler på, Lili?

LILI.

Du er så snil iaften. – – Jeg grubler ikke. Jeg hører. Jeg hører på stemmen din. Det er akkurat som den kommer ud fra noget andet end dig, det er akkurat som ... som den ...

ODD *(noget sårt).*

Tal ikke om mig.

LILI.

Jeg *snakker* ikke om dig. Det er hele verden, jeg snakker om. Du er hele verden, du. For ellers kunde du ikke *gjøre* det.

Og du *er* lykkelig. Du *er*. Der er ingen, som er så lykkelig som du.

For ... for ... *(hun tæller på fingrene)* for der er jo intet, som er så gribende deiligt, som at se alt det, som er så skrækkelig, forfærdelig voldt ... og så ... *(tæller på fingrene, presto):* så gribende deiligt, så gribende deiligt ... så gribende deiligt som at vide, at en kan *gjøre* det strålende godt igen allesammen i hele ... i hele ... hvad er det nu, du kalder det ... bi lidt ... verdensrummet!!

(En liden pause).

ODD.

Men når en nu ikke kan?

LILI.

Du *kan!*

(Hun springer op og danser hen til maskinen, syngende):

Du kan, du kan, du kan, du kan!

(Hun stiller hurtigt til et lidet bord med brød, smør og ost, og skjænker te. Før hun er færdig og uden at vende sig om):

Hvad tænker du på? Du tænker så forfærdelig svært, at jeg føler det i ryggen.

ODD.

Å, det var ikke noget.

LILI (*idet hun bærer kopperne frem*).

(*Eiendommelig henkastet og med sænkede øine*) Nei så var det ikke det da.

(*Han tar sukker op i teen og bærer den hen til det samme vindu, hvor han spiser og drikker stående. Hun det samme ved det venstre vindu i baggrunden*).

ODD (*idet der piber et lokomotiv, og man hører de første slag*).

At tænke sig, tænke sig ...

LILI (*nu lystigt*).

Jeg tænker mig, jeg tænker mig.

ODD.

... tænke sig, at dette trænet, som nu iler til den næste by, til den næste menneskeklump, – alle disse trænene udover hele jorden, – alle disse menneskene ...

LILI.

Alt det, som kører og løber og går og ... og cykler.

ODD.

Og disse svære husene med alle etagerne, alle bjelkerne og murene og vinduerne og piberne ... og alle lysene bortigjennem gaden ...

LILI.

De elektriske mener du?

ODD.

De elektriske og gaslygterne og vinduerne ... tænke sig ...

LILI.

Jeg tænker mig, så jeg er færdig at sprænges.

ODD.

Alt dette, som vrimler og kaver og går omkring i gadevis, og pruster og puster og damper og ...
altsammen ... at det er vokset frem, bygget op, blit til på de samme love, som var fra først af!

LILI (*eftertænksomt*).

Love ... Love ja ...

Hvad *er* lover for noget, du doktor? Jeg blir altid ræd, når jeg hører det ordet.

ODD.

Det er noget, som går fra klode til klode og fra væsen til væsen ...

LILI (*afbrydende*).

Akkurat som telefonråde? Suser det i dem?

ODD.

Tænk dig midtvejs på en telefonråd: Det suser og suser. Der går en masse ting igennem den. Men du skjønner ikke, hvad det er. Det er bare en susen. Og alligevel, så blir det til tusener af ord, tydelige, adskilte små ord.

Sådan er det også med lovene.

LILI.

Å gud, så er jo lovene bare noget godt. Hvor det er deiligt! Og *det* går igennem hele verden?

ODD.

Ja.

LILI.

Akkurat som på den planchen med alle de kulørte striberne, ikke sandt? Hvad er det nu den forestiller?

ODD.

Hårkarnettet.

LILI.

Å, hvor det er deiligt! Er der *sjæl* i det også?

ODD (*svarer ikke*).

LILI.

Du svarer ikke igjen ... Der *er* sjæl. Jeg *ved*, der er sjæl!

Å, hvor det er deiligt! Så er jo hele verden akkurat som et menneske ... og disse ... disse lovene, det er nerverne og alt det?

ODD.

Men sæt nu, at der var en eneste lov bag alt sammen, som man kunde lede sig frem til, hvis man kunde binde op alle knuderne og følge tråden efter! For da kunde en begynne.

LILI.

Begynne?

ODD.

Ja, da kunde en begynne at sætte sammen påny.

LILI.

Sætte sammen? Sætte sammen hvad?

ODD.

Atomerne.

LILI.

Atomerne! Kommer du nu igjen med de atomerne? Jeg synes, der skulde være nogen *skikkelige* ord, jeg, – som folk kunde forstå!

Atomerne, det er de, som er kommet i ulave det, er det ikke? – de, som du snakket om den

søndagskvelden, – da du lærte mig stjernebillederne, stjernerne inde i kroppen, – de, som ikke ligger slig som de *skal* ligge?

– Jo, jeg ser det på dig! Det *er* det. Du må ikke tro, jeg ikke ser dig, for om det er mørkt, doktor!

*(Hun bærer kopperne bort og sætter dem ind i et skab. Hun kommer imens til at skotte bort til **Odd**, som har sat sig og sidder og stirrer hen for sig. Stanser op og siger sagte og sårt):*

Der *er* det igjen!

(Hun lister sig lydløst hen foran ham og lægger sig på skindet. Hun brister i stille gråt, der vokser til hulken).

ODD *(som først nu blir hende var).*

Hvad er det? Hvad *er* det, kjære?

LILI.

Du havde det blikket. *(Snøftende):* Du havde det blikket ... *(Hun tar sig for brystet).* Å, jeg blir så angst ...

ODD *(stryger hende over håret).*

Stakkels Lili! Stakkels Lili!

(Idet han efter en liden pause reiser sig og går ud):

Jeg skulde gå et lidet ærinde. Jeg kommer snart igjen.

*(**Lili** blir liggende med hodet begravet i skindet, af og til rykker det i hendes ryg af hulken. Det er blit ganske mørkt ude, kun lygteskinnet gir et svagt lysskjær. Så ringer det).*

LILI *(farer op).*

Ringte det?

(Det ringer igjen).

Hvem kan det være?

(Hun går ud. Kommer igjen med Berg).

LILI.

Her er så mørkt. Jeg skal tænde lampen.

(Hun tænder).

BERG.

Blir han længe borte?

LILI.

Nei.

BERG *(som ser sig omkring).*

De er hans amanuensis kanskje?

LILI.

Jeg er hans elev ... *(stolt)* hans discipel.

BERG.

Hans discipel nå ... Tillader De, at jeg ser mig omkring?

LILI.

Ja, værsgo, hvis de er forsiktig så.

BERG *(mønstrer hver flaske længe og nøie, udbryder her og der):*

Jaså.

(Han finder tilslut på bordet en opskriftsbog, som han studerer meget interesseret. Derefter går han hurtig op og ned gennem værelset, med hænderne på ryggen. Stanser så brat foran Lili, spørger barskt og hurtigt):

Tror du, han finder formelen?

LILI *(med lysende overbevisning).*

Ja!

BERG *(sætter sig, mørkt og hårdt).*

Nei!

Intet dødeligt menneske finder den.

Det er djævelen, som stikker det i en, Satan.

(Gjentar mellem grublerier, roligere og uendelig sørgmodig).

Intet dødeligt menneske finder den. Intet dødeligt menneske finder den.

(Helt blødt).

Nei, man *finder* den ikke.

Man *finder* den ikke.

(Han reiser sig og går raskt, stanser atter foran **Lili**, mildt):

Hvad heder du?

LILI.

Lili.

BERG.

Lili. Nå.

(Han stryger hende over håret. Venligt):

Hjælper du ham, du Lili?

LILI.

Ja.

BERG.

Passer på analyserne?

LILI.

Ja.

BERG.

Holder karrene for ham?

LILI.

Ja.

BERG.

Gjør dem rene?

LILI.

Ja.

BERG.

Men ved du nu egentlig, hvorfor han *gjør* alt dette?

LILI.

Ja! Han vil finde livets vand igjen.

BERG.

Det, som forlænger livet?

LILI.

Nei! det som gjør, at de ikke *behøver* at leve så længe.

BERG (*tvilsom, forundret*).

Ikke behøver ... ikke behøver ... leve så længe ... Hva mener du med det?

LILI.

Ved du, hva atomerne er?

BERG (*smiler*).

LILI.

Det er ikke noget at le af. Det er det vanskeligste i verden at skjønne ordentlig det med atomerne.

BERG.

Nuvel. Hva er det så med atomerne?

LILI.

Jo, ser du, atomerne skjælver nok. Men de skjælver ikke længe nok. Forstår du det nu?

BERG.

Vel! Men hvad har så vandet med det at bestille?

LILI.

Det skal fylde op alle de tomme hullerne, så atomerne kommer til at svæve og bølge på dem akkurat som skibene på sjøen. For livet er musik, ser du. Men menneskene har glemt at høre den.

BERG *(alvorlig).*

De har måske aldrig kunnet ...

– Lili heder du ...

(For sig selv mere).

Du er en ganske anden end hende, han elskede. *Hun* var mørk. *Du* er så lys.

LILI *(der står med hængende hode og tænker, uden at se på ham).*

Vil De ikke vente? Han kommer om et øieblik.

BERG.

Hm ... Jeg kommer heller tilbage en anden gang ... Si ikke noget om, at jeg har været her. Vil du love mig det?

LILI *(afbrydende sine tanker, raskt).*

Ja. Det lover jeg Dem. For jeg liker Dem *godt*.

(Hun springer pludselig hen til ham og slår armene omkring ham).

Bøi dig.

(Han bøier sig, hun kysser ham).

BERG *(med noget i røsten).*

Tak, lille Lili.

(Han går).

LILI *(blir stående på samme sted, med begge hænder skyggende over øinene).*

Elskede ...

(Hun går et par skridt).

Elske ... Jeg ... jeg ...

(Hun synker ned på gulvet, reiser sig, tar lampen og ser sig i speilet, som henger mod baggrunden. Vender sig, sætter lampen bort. Med begge hænder foran brystet):

Grim!

(går et par skridt, stryger sig ned over ansigtet og halsen):

Grim!

(Hvisker med funklende øine):

Det er godt jeg har tæring!

(Odd høres i gangen, kommer ind, går raskt hen til arbejdsbordet, synlig oplivet fra turen, tænder en arbejdslampe, tar flere flasker og ser på, tar ud en, tænder under en fordampningskjedel o. s. v. Under dette taler han).

ODD.

Tænke sig, om der intet *var* af alt dette: Gader, telefontråde, huskasser, jernbanelinjer! ... menneskeånden kunde bygge op påny, fra grunden af ... i harmoni med sig selv! ... Som stjerner skulde de elektriske blus hænge over byen, i stjerner og kranse, husene skulde føie sig som levende væsener om menneskesindet, – dæmpet skulde træene fare forbi!

Ja, der *må* findes et stof, der gir menneskene evnen til at leve! Til at forme ud sit liv efter sin natur, den enkeltes liv, det heles liv ... *(små pauser, frembragt ved arbejdet)* som planterne skyder klokke og blomster ... som træerne bygger skove ... hvor alles duft smelter sammen til én enkelt ny stor duft ... alles susen til én ...

(Kommer pludselig til at se på Lili, som ligger ved en sofa i det venstre baggrundshjørne, med hodet skjult i hænderne).

Hvad er det *med* dig, Lili?

LILI.

Når jeg lukker øinene igjen og holder hænderne for, så ser jeg såmeget deiligt, alslags vidunderlige farver, og femkanter, og sekskanter, og stjerner, og ruder, og altid nye, og de går op og ned. Tror du, det er sådan, når man dør?

ODD *(distrøit, under arbejdet).*

Det tror jeg ikke.

LILI.

Kanske det er sådan, når man elsker.

Du elsker, du doktor!

En deilig kvinde elsker du.

ODD *(vender sig og ser på hende).*

LILI.

... en deilig kvinde ... med lange, bløde øienhår ... stolt og mægtig ... hvid som en lilje ... med skuldre som hugget i alabaster ... med et bryst som ... som ...

(brister i gråt).

(Odd kommer hen til hende, rører ved hendes skulder).

LILI.

Nei! Nei! *(Vredt)* Rør mig ikke! ... Det sorte håret ... de brune øinene ... det er indi dig ... det er langt indi dig ... du kan ikke se ordentlig i en retorte, for du ser øinene hendes ... du skjælver på hånden, når du tar i en flaske ... du, du ... hun er i dig ...

ODD *(står stille, overvældet).*

LILI *(vender sig pludselig om og omklammer hans fødder).*

Å nei ... Tilgi mig! Tilgi mig!

(Klart og roligt, idet hun retter sig op).

Har du tilgit mig?

ODD *(halvt i tanker, med en sorgfuld ro).*

Jeg var så glad. Jeg syntes, jeg så det for mig.

LILI *(krampagtig ildfuld).*

Å du må ikke tro, at jeg ikke har hørt det allsammen, det om de elektriske stjernerne, det om ... om ...

ODD *(synker ned på sofaen).*

... såsnart jeg tar i en flaske ... i en retorte ...

(Lili gjør en bevægelse af fortvilelse, står derpå op og lister sig som skamfuld over til arbeidsbordet, ser på det, som koger. Hun lister sig tilbage, står foran ham).

LILI *(sagte og ræd).*

Doktor!

(Han rører sig ikke).

Doktor! – Du må vist komme.

(Odd springer op, tar sig til tindingerne, går tilbage til arbeidet).

(I den pause, som påfølger, ringer det. Lili går ud. En damestemme høres. Så kommer Borghild og Lili).

ODD.

Borghild! Du her!

BORGHILD.

Ja! Jeg er kommet.

ODD.

Kommet! Du er kommet!

BORGHILD.

Ja. Som du ser.

ODD *(strækker hånden ud mod hende, men hun viger tilbage. I anden tone).*

Hvad vil du mig?

BORGHILD *(uden at svare på spørgsmålet).*

Denne pi ... denne dame ...?

(Odd vil svare, men Lili, som har holdt sig fjernt, kommer til).

LILI.

Kald mig bare pige ... Jeg er ikke andet jeg.

– Å la mig få se på Dem!

(Hun står foran Borghild og folder hænderne.

Hvor De er vakker! De er vakker som solen!

Dem er det altså ... han ...

(Hun kaster sig på knæ, kysser Borghilds kjoleplissé, springer derpå hurtig ud, med den ene hånd over øinene).

ODD.

Min amanuensis.

Hvad vil du mig?

BORGHILD.

Ser du mig?

ODD.

Jeg ser dig.

BORHILD.

Husker du, at du har kysset mig?

ODD *(med eftertryk).*

Jeg husker det.

BORGHILD.

Husker du alt det du sa mig?

ODD.

Hør mig, Borghild! ...

BORGHILD.

Mine læber længes efter kys.

Mit bryst længes efter at die børn.

Nat kommer og nat går ...

ODD *(går hende i møde med udbredte arme).*

BORGHILD (*rækker hånden op*).

Rør mig ikke!

(*sterkt*).

Du har slukket livslyset ud for mig!

ODD (*tar den røde flaske, hæver den høit, høitidelig*):

Her, Borghild, er det livslys, du tændte!

(*Borghild strækker armen ud, Odd rækker hende instinktmæssig flasken. Borghild tar den, lar lyset spille i den, hæver den høit op, slynger den i vandbassinet, som står nær*).

ODD (*rasende*).

Gå!

BORGHILD (*står*).

ODD.

Jeg hader dig! ... Jeg hader dit bryst! ... Jeg hader dine øine! ... Jeg hader dit hår! ...

Gå!

BORGHILD (*urørlig, langsomt, med eftertryk på hvert ord*):

Når Borghild blir dit livslys, så send bud!

(*Teppe*).

III

(Fattigere værelse. Bord med flasker længst tilhøire, et andet midt i værelset med andre ting, kopper, toiletsager o. s. v. Lili ligger i en seng tilvenstre, hovedgjærdet mod baggrunden. Odd sidder på en stol ved siden. Vinduet er tilhøire).

LILI.

Å flyt lampen hen på det andre bordet.

(Han flytter lampen fra bordet midt i værelset over til arbejdsbordet. Hun rækker den venstre hånd ud, mens hun venter, og følger lampen med øinene. Han tar hendes hånd, da han er færdig).

Å-h!

(Hun sætter begge hænder foran øinene, tar dem atter bort, reiser sig og ser i lyset. Med angst):

Det er der endnu!

ODD.

Hvad er det du ser?

LILI.

Det stirrer på mig! Sæt noget foran!

(Han sætter noget foran. Hun vender sig mod væggen. Liden pause. Hun vender sig atter mod lyset).

Å la mig få se lyset! ... Ta bort det som står foran!

(Han gjør så).

Det er det samme som jeg så inat. Da du sov. Det samme øiet. Du må ikke sove inat!

(Hun griber hans hånd).

Vil du love mig, at du ikke skal sove!

(Hun vender sig mod væggen, vender sig så hurtig om igjen og stirrer ængstelig ind i lyset. Således går en stund. Så vender hun sig atter mod væggen. Imens slår det ti slag i et kirketårn langt borte, hun nævner op slagene, eftersom de kommer).

En – to – tre – fire – fem – seks – syv otte – ni – ti.

Stakkars klokken ... som hænger deroppe i mørket ... Jeg ser den ... Huf, det er så mørkt ... Vinden hylér i bjelkerne ... Hører du?

(Hun løfter sig op).

ODD.

Hvad er det?

LILI.

Hører du ikke?

ODD.

Jeg hører ingenting.

LILI.

De går.

ODD.

Hvem går?

LILI.

Alle. Alle.

ODD.

Hvem?

LILI.

Alle på hele jorden ... På gaden ... På torvet ...

*(Hun reiser sig op og ser **Odd** forunderlig og sygt ind i øinene).*

Hvor er vi nu? Hvor er jorden nu? Hvor er det vi reiser, du? ... Svar!

ODD.

Jeg ved det ikke.

LILI *(skriger).*

Ved du det ikke?

(Hun holder for øinene og hulker).

Å gud jeg ved ikke hvor jeg er! Og Odd ved det heller ikke! Hvad skal jeg gøre?

(Hun lægger sig ned, lidt efter reiser hun sig og siger urolig):

De skriger.

ODD.

Hvem?

LILI.

De røde dråberne.

– Kan du huske alle kveldene. Da vi fandt dem.

En gang vågned jeg midt på natten. Klokken to. Jeg syntes, der var noget stort, som hændte i verden. Jeg kunde ikke sove. Jeg klædte på mig. Jeg gik ind i laboratoriet.

Du var oppe. Kan du huske det? Du var dødsenstræt. Men øinene dine strålte. Du havde fundet x. Men jeg laved det til. Jeg vasked glassene. Du sa hvad jeg skulde ta af. Jeg veied det altsammen på den lille vegten.

– Jeg synes du gråter ... Flyt dig nærmere ... Endnu nærmere ... Gi mig dine hænder.*(Hun tar dem).*

(Mat). Jeg ... blir ... så ... træt.

(Hun synker tilbake på puden).

ODD *(efter en liten pause, meget blødt).*

Lili!

LILI *(mat).*

Jeg ... syntes ... der ... var nogen ... langt ude ... som talte ...

ODD *(høiere).*

Det var mig.

LILI *(besværlig).*

Var det dig doktor ... som talte. Du sa vist ... Lili.

ODD.

Ja.

LILI *(besværlig).*

Vilde du sige noget til mig, doktor?

ODD.

Ja.

LILI.

Du kan godt sige det. Jeg hører.

ODD *(langsomt).*

Også jeg er træt, Lili.

LILI *(løfter hodet lidt, ser på ham, med klart, men spørgende blik. Da han tier):*

Si det engang til.

ODD.

Også jeg er træt.

Jaget ... Forbandet! ...

(Lili har med mie reist sig og stirrer alvorlig mod ham).

LILI.

Doktor! ... Løft mig op!

ODD.

Hvad vil du?

LILI.

Løft mig ud af sengen!

ODD.

Du er for mat, kjære Lili.

LILI.

Løft mig! Jeg *vil* det.

(Hun strækker armene ud. Odd tar hende i sine arme).

Bær mig til vinduet!

ODD.

Det trækker. Du tåler det ikke.

LILI.

Jeg vil.

(Odd bærer hende til vinduet).

Rul op gardinet!

(Han ruller op. Man ser stjernehimmelen).

Du viste mig dem.

Se, der er Orion.

Uh ... det er så koldt deroppe. Men strålende lyst er det.

(I stigning).

Odd! Det er ikke nok at samle op solen, du må samle op stjernerne også!

(Liden pause).

Odd! Jeg kommer til at fryse i graven, hvis du ikke ...

ODD.

Nu må vi gå tilbage.

LILI *(mat).*

Men rul ... ikke ... gardinet ... ned ... igjen.

– Jeg fryser.

(Midt på gulvet stanser Odd og kysser hendes pande).

(Da han har lagt hende i sengen, strækker hun hænderne op og siger i extase):

Han kyssede mig!

(Hun synker døende tilbage, hviskende):

Doktoren ... kyssede ...

*(En stund sidder **Odd** og ser på hende, – på vinduet med stjernehimlen, – og ud for sig. Så falder teppet).*

IV

(Folkefest. Lidt skrånende plads i parken, hvor den holdes, omgivet af bøge. Hvor det er åbent mod baggrunden, skimtes langt ude blank sø. Solen er ved at gå ned, som en stor glødende kugle. I forgrunden er et par bybud ifærd med at ophænge kulørte lamper).

(Fra højre høres)

UNGE STEMME.

Væve va'mel, slå tilsammen o. s. v.

APOTHEKER BERG *(kommer langsomt ind fra venstre side i baggrunden. Hænderne på ryggen. Han stanser på skrænten foran sjøen. Han tar hatten af. Sangen dør hen).*

Du store sol!

Tilgiv mig. Et helt liv, og du var der, og du gik som verdens skønneste brillant hver aften ned derude, og jeg så dig ikke.

DANIEL *(som er halt, til Nils).*

Jamen tror jeg ikke, han er begyndt at gå i barndommen nu, gamle Berg.

BERG *(vender sig mod forgrunden, løfter hodet og ånder ind).*

– Det er somom jeg har sovet i sytti år. Dette er aften, og det er mig, som var det min første morgen.

... Duft! Jordens sjæl!

(Går et par skridt).

Ja, så er det ... Så er det ...

(Han går atter nogle skridt fremover, rækker hånden op og plukker et blad fra et træ, stanser, ser på det, holder det mod luften).

Også et stykke liv. Også gennem dette rinder saften, saften, som strømmer gennem alt, der lever.

(Citerende).

«Livet er musik, men menneskene har glemt at høre den.»

(Idet han går videre).

Glemt at høre den, ja.

(Han ser nu de to mænd. Idet han nærmer sig dem):

Godkveld, Daniel! En deilig kveld!

DANIEL (*i snørklet bogsprog*).

Prima, herr apotheker, prima. Som digteren siger: Som purpur at skue, som røden guld.

BERG.

Du beholder humøret, du, Daniel! Har du aldrig tænkt på, at du ... sådan ... begynder at bli gammel ... at enden nærmer sig.

DANIEL (*stadig halvt dialekt, halvt bogsprog*).

Jomen tænker han nok på det aven og tel.

BERG.

En forfærdelig tanke! Ikke sandt?

DANIEL.

Å, jeg synes nå ikke, den er så forfærendes, *jeg* da, herr apotheker.

BERG.

Du synes *ikke*, den er forfærdelig?

DANIEL.

Jeg skal sige Dem det, herr apotheker, at fattigmand kan nok au ha lyst til og så prøve stasklærne. Og får han dem ikke før, så får han dem ialfald i ligstua.

NILS.

Huf, det var da fælt, som du snakker lel!

DANIEL.

Ti bare stille, du Nils! Jeg har havt tid og stunder til at gjøra mine obsalvationer over livsens gang, jeg.

Og du vil vel ikke negta for det, du Nils, at simpelmand han har sin skjønhedssans, om jeg så måtte sige, han også.

Har ikke du som jeg mangen gang stået foran et af de fine vinduerne inde i byen og tænkt som så: De klæderne kunde nok jeg ha lyst at bære. Den flossehatten kunde det nok være morsomt at ha på hue.

Og hvorfor skulde du ikke ha ret til og så bære den? Du har jo en udødelig sjæl, du au, Nils. Har du ikke det kanske?

NILS.

Jo, jeg tror nok det, at jeg ...

DANIEL.

Ja, se nu ber jeg dig at følge nøje med i min tankegang, Nils. For nu kommer en af mine observations, som ikke er så ganske til at løbe på. Til apothekeren behøver jeg ikke at sige noget.

Om du kunde si dig råd til at ege den flossehatten, Nils, vilde du så?

NILS.

Ja, – jeg vet ikke jeg, – jeg tror nok, at ...

DANIEL *(afbrydende)*.

Å, du er en tosk, er du. Vist vilde du inte, nei.

(Med stolthed over sin logik).

For fattigmand, han klæder inte såne klæder, han.

Har jeg ret, herr apotheker?

BERG.

Sandelig en seig Nød at knække, Daniel.

DANIEL *(der tar det som en kompliment stolt)*.

Å ja, når han bruger de øine og det vesle vettet, Vorherre gav ham, så kan han, som sagt er, gjøre sine observations.

Og derfor så har jeg nu gjort mig mi tru jeg, Nils, som at du ikke skal le af. Og ikke skal du tru, at jeg er så sturen, som det kunde tykkes af hvad jeg sa for en stund siden.

(Hemmelighedsfuldt).

Jeg skal sige det, at jeg har lagt mærke til, at al ting går op og ner her i verden, både det som levendes er, og det som dautt er. Går ikke havet op og ner i bølge og bråt, går ikke sol og måne op og

ner? Og ser vi det ikke for os hver eneste dag, hvorlessen at altingen går op og ner i en cerkel, om jeg så måtte sige. Idag på klubben, imorra på stalten. Idag champani, imorra laddevin.

Du forstår, Nils? De forstår, herr apotheker?

Engang vil turen komma til dig og mig også, Nils, at være oppe.

– – Men nu får vi nok hasta ivei med lamperne, vi, Nils. Han börjer alt at smørre lidt svart på.

Men så sandelig har jeg ikke ståt og snakka, så jeg har glømt at gratulere herr apothekeren på denne glædens dag.

BERG.

Gratulere mig? Hvorfor?

DANIEL.

Ja det vet apothekeren bedre end mig.

BERG.

Nei, sandelig om jeg ved, Daniel. Jeg har levet så udenfor verden i den senere tid.

DANIEL.

Apothekeren skulde ikke vide, at der er fest for hans egen søn, folkefest over hele linjen san, med både fyrverkeri og musik san, med både basun og dustromma og triangel.

BERG.

For min søn, siger du?

DANIEL.

Ja just ja, dokteren.

BERG.

For Odd? ... Er der da nogen speciel anledning?

DANIEL.

Jeg skulde tru, der er anledning.

(Deklamerende). Verdensudstillingens første pris for fabriken!

Jeg har selv set dukaten, herr apotheker! Det var sågu ingen tiøring det san! Det bandte han på.

BERG *(der er faldt i dybe grublerier, bråt).*

Farvel!

(Går ud samme vei, som han kom).

(Under de følgende repliker høres atter sangen fra høire).

DANIEL *(under arbeidet, fuld dialekt).*

Snodig mand, den apothekeren. Der er dem, som siger, at han vet mer, end folk har godt af at vide. Og hvis det er sandt, som at Lars fortæller, så ... kan en tru noget af hvert ... Og jeg trur nu ikke, at han Lars lyger, såvidt jeg kjender til ham, da.

NILS.

Hvad fortalte han Lars?

DANIEL.

Det var en nat, da han venta på Englandsbåden. Klokka tre kom han forbi apotheket. Da såg han, atte det lyste på bagsida af huset. Han sprang over gjærdet og kikka ind. Og hva trur du han såg? Apothekeren i skjorta og underbukser, som står og koger og braser som til bryllups.

NILS *(interesseret).*

Nei, men gubevare mig, er det sandt da, Nils?

DANIEL.

Har du nogengang mærka, at jeg for med usandhed?

Ei kjærring med en diger hale stod der atmed.

NILS *(ivrig).*

Ei troldkjærring?

DANIEL.

Måtte vel væra det da.

– Men, hvorlessen det nå er, og hvad de nå siger, så har jeg nå funni, jeg for min del, at apothekeren er en tænkendes person, som en kan snakka med om dybere ting også. Han sejer ikke mye, det *gjør* han ikke, men en ser på ham, at opfattelsen, den *har* han.

Under den sidste replik er begyndt at komme fra høire ganske unge mænd og kvinder i legen: «Væve vadmél». Kvinderne er mest lysklædte, mange af dem har grønt og kranse i håret, flere har fletter nedover ryggen. De leger og synger:

Væve va'mel, slå tilsammen, la så skyttelen løbe. Så væve vi Va'mel, så slå vi tilsammen, væve va'mel, slå tilsammen, la så skyttelen løbe.

(Under dette)

DIREKTØR HANSEN *(kommer hurtig fra høire og går ud til venstre, er i galladragt med festkomitébånd).*

I får tænde lamperne nu, Daniel. De er tændt overalt ellers.

DANIEL.

Skal ske, herr direktør!

(De tænder lamperne).

DANIEL *(da de er færdige).*

Ja, nu kan vi nok gå vi, Nils. For nu er nok voreses deltagelse i festen slut, den.

(De går ud i forgrunden til venstre).

ODD OG BORGHILD *(kommer arm i arm).*

ODD.

En vidunderlig kveld!

– Endnu er det rødt derude. Lad os gå hen på skrænten.

(De legende slutter legen, stikker hoderne sammen, hvisker og går så i klynger ud tilvenstre).

(Odd og Borghild er gåt hen på skrænten og står og ser udover sjøen).

(Den følgende samtale mellem Odd og Borghild henåndes meget langsomt og dvælende).

ODD.

Det er som selve vinden i rummet og duften fra træerne tar mit bryst og løfter det, og gjør det høiere end før.

BORGHILD.

Er du nu glad, Odd?

ODD.

Ja, jeg er glad.

(Han vender sig mod hende).

Hvor du er vakker! ... Og en deilig rød kjole har du på iaften ... som sidder så godt ... Dit bryst står høit, høit mod luften ... Å, det er mange gange, Borghild, som at du er mer end et menneske!

BORGHILD *(blødt for sig selv).*

Jeg vidste, det vilde komme.

ODD.

Hvad siger du, Borghild?

BORGHILD *(blødt).*

Jeg vidste, at jeg vilde vinde. Jeg vidste, at jeg vilde få dig tilbage. Helst om natterne var jeg vis på det.

(For sig selv med en sælsom varme).

Jeg ønsked det jo!

(I pludselig stigning).

Og nu, Odd, vil vi leve!

Hør, hvor de ler! Se alle de kulørte lamper! Og byen er illumineret! I hvert vindu er der lys og blomster! Alle jubler, og du, du, Odd, er det, som har skabt det!

ODD.

Tror du det?

BORGHILD.

Du, du, Odd, er det!

ODD.

Jeg vidste aldrig, at jorden var så deilig!

Jeg synes hele jorden stiger op som en salme imellem os, Borghild.

Det, som er derude, det er *i* os. Det røde derude, det er ikke skilt fra mig, det er *i* mig.

Og den store fest i os, den vil vi øse ud igjen. Over menneskene. Over jorden.

BORGHILD.

I hvert hjem i hele byen vil vi skabe høitid, høitid hver dag!

ODD.

Når jeg hører dig tale, da er det som jeg ser i en dyb brønd, så dyb, at den går helt ned til jordens midte, så hemmelighedsfuld sort.

BORGHILD *(for sig selv).*

Hvor livet er vidunderlig stort.

(til Odd).

Tænk du, nu skal hele vort livs dag være som denne ene aften!

ODD.

Tror du den vil bli det, Borghild?

BORGHILD.

Den skal!

(Med den sælsomme varme).

Jeg vil, at den skal.

ODD *(for sig selv).*

Hvor har jeg været?

BORGHILD *(halvt for sig selv).*

Atter skal vi gå de gamle ture. Hver kveld ... Og du skal sige alle de deilige ord ... Og du skal tale til menneskene, og jeg skal sidde og høre.

ODD *(for sig selv).*

Ja. Det var hjernesvind. Selvbedrag. Jeg var bergtagen.

BORGHILD *(som før, blødt).*

Også det store.

Hører du, hvad jeg siger, Odd?

ODD.

Ja, jeg hører. Jeg glemte, at det var du. Det var som noget varmt i luften kysset min kind.

BORGHILD.

Forstår du, hvad jeg mener?

ODD.

Si det igjen.

BORGHILD *(usigelig blødt).*

Også kommer *det* også. Det store.

(Da Odd intet siger).

Forstår du det?

ODD.

Hvad mener du?

BORGHILD *(stryger sig med hånden over sit bryst). (Berg er kommet ind fra højre, har stanset en stund, går så hen til dem).*

BERG.

En deilig kveld.

ODD.

Ja, ikke sandt?

BERG.

Og jeg hører, at der skal være fest ... for dig nærmest. Jeg vidste det ikke. Jeg har levet så fjernt fra alt i det sidste.

BORGHILD.

Og vi vilde ikke si det, vi vilde overraske Dem.

BERG.

Og verdensudstillingens pris har du vundet. For man må vel sige, at det er *du*, som har vundet den.

BORGHILD.

Ja, er De ikke nu glad, Berg? Er De ikke stolt?

BERG.

Jeg er blit for gammel, Borghild.

– Jeg vilde si en ting til *dig*, Odd. Jeg har gåt længe med den. Men jeg havde så meget at tænke over først ... Du husker, at jeg engang sa sterke ord ...

ODD.

Du havde vist ret, far.

BERG.

Jeg havde *ikke* ret, Odd.

ODD (*gjentagende*).

... ikke ret ...?

BERG (*lidt forvirret*).

Jeg ... jeg er ... kommet ... til andre ... resultater.

(*Pludselig, bestemt og hurtigt*).

Du havde ret, Odd. Livs-atomerne er i uorden.

(*Han går lige efter disse ord raskt ud tilvenstre*).

ODD.

Livs-atomerne? Hvad mente han?

(Han tar sig til panden).

BORGHILD.

Hvad er det, Odd? Hvad er det, du tænker på?

ODD.

Livs-atomerne ... i uorden ... Og *det* siger han ...

(Energisk).

Jeg må tale med ham.

BORGHILD.

Kom, Odd! Husk, endnu har vi ikke danset sammen, vi to.

ODD.

Danse? Nu straks?

BORGHILD *(lægger sin arm ind i hans).*

Er ikke min arm nokså myg, Odd?

ODD.

Den er så myg, så myg.

– – Å, la mig være alene et øieblik, Borghild, bare et øieblik.

BORGHILD.

Hvorfor vil du være alene?

ODD.

Jeg må ... Jeg må samle mig til festen ...

BORGHILD.

Kom, Odd, la os gå.

ODD (*i pludselig, lidenskabelig heftighed, stamper med foden*).

Jeg vil være alene.

BORGHILD

(*går langsomt*).

ODD (*efter hende*).

Å! Tilgi mig! ... jeg ... jeg ...

BORGHILD (*vender sig. Langsomt og med smerte*).

Jeg tilgir dig.

(*Hun går langsomt ud til venstre*).

(*Odd er alene, han sætter sig på skrænten med ryggen mod forgrunden*).

(*Fra højre høres en stund sangen: Væva va'mel*).

(*Fra samme side kommer to smågutter løbende ind*).

DEN ENE.

Rakétter heder det!

DEN ANDEN.

Og jeg siger, det heder ráketter.

DEN ENE.

Ja men far siger rakétter, og *han* ved det.

DEN ANDEN.

Ja men *min* far siger ráketter.

DEN ENE.

Ja men *min* far ved det bedst. *Min* far er kaptein. *Din* far han syr far sine bukser han.

(Den Anden løber efter den første for at slå, de løber begge ud tilvenstre).

ODD *(vender sig siddende mod forgrunden). (Derpå mørkt og dæmpet):*

Jeg synes alting er *rødt!*

(Han reiser sig lige efter det sidste ord hastig, ryster voldsomt på hodet).

Væk!

(Han går ud tilvenstre).

(Fra høire kommer fire herrer i galadragt, champagnerøde og sterkt gestikulerende).

DIREKTØR HANSEN.

Ja det nytter nu ikke, Steen, – livsglæden det *er* pengene, – og pengene er arbeidet.

Hvad siger *De*, Wille?

WILLE.

De har fuldkommen ret, herr direktør.

HANSEN.

Må jeg spørge, er der noget vidunderligere til end dette pengenes omløb, og den såatsige guddommelige retfærdighed, som dette omløbs egne love øver?

STEEN.

Vil De tillade mig et lidet spørgsmål, før De går videre? De siger, glæden er pengene, pengene arbeidet. Nu de, som ikke kan få arbeide?

HANSEN.

Alle kan få arbeide. Nu kan alle få arbeide. Alle, som vil ha det.

WILLE.

Aldeles rigtigt.

HANSEN.

Se Dem om, Steen, se på byen. Er det ikke, som om den allerede på denne korte tid er totalt forandret? Er det ikke, som om denne nye drivkraft, denne friske bevægelse, denne almene følelse af, at der er strøm igang, er det ikke som den har varmet blodet et par grader i alt levende, lige indtil heste og hunde?

STEEN.

Jeg negter ikke, at der er kommet et vist liv sådan i det store, en vis fart i omløb og samfundsliv, men når De siger, at disse ting skulde kunne blive af gennemgribende betydning for den enkeltes livslykke, da har jeg mine tvil, mine *sterke* tvil. Tør De virkelig påstå for eksempel, at også den enkeltes *moraliske* niveau kan sættes i forbindelse med disse almene kræfter?

(De er efter gjentagne stansninger kommet til udgangen i baggrunden til venstre, hvor de forsvinder).

(Så kommer fra højre arm i arm dr. Otto og fru Steen).

OTTO *(før han er kommet helt ind, meget højt).*

Jeg siger, De er grusom, frue.

FRU STEEN.

Men her er jo ingen.

OTTO.

Ikke et liv.

FRU STEEN *(ser sig om, hvisker så):*

Kys mig!

(De kysser hinanden).

Hvem skulde anet det den sidste fest vi var sammen ... *(Med en liden latter):* Da du viste mig livsdrikken.

OTTO.

Forspillet, Sofie.

(Idet de går ud til venstre i baggrunden, meget højt):

Forspillet, fru Steen!

(Sangen høres en stund, Borghild og Odd kommer fra venstre).

ODD.

La os sætte os.

(De sætter sig på en bænk, der står noget tilhøire ude på skrænten).

... Menneskene forstår ikke sig selv ... Dette vidunderlige lys du! Blussene og kvelden, som smelter sammen. Denne sangen. Den er så lys. Der er sådan ro i den. Der er noget i den som fra evigheden ... De glæder sig ved livet!

... Livet! Glæden!

*(Han ser på **Borghild**).*

Dine øine er så dybe.

Det er så sjelden, at jeg rigtig tør se ind i dine øine, Borghild.

*(**Borghild** rækker ham sin hånd).*

BORGHILD *(for sig selv, næsten hviskende).*

Du drog den ikke bort.

ODD.

Hvad siger du?

BORGHILD.

Undertiden drar du din hånd bort.

ODD.

Tilgi mig! Jeg ved ikke, hvad det er, som stundom kommer i mig. Man forstår ikke sig selv, Borghild.

BORGHILD.

Jeg ved en, som kan lære dig at forstå dig selv. Jeg ved en, som kan gøre dig sterk som en gud.

ODD.

Ved du, Borghild?

BORGHILD.

Hør, de råber hurra!

ODD (*tier*).

BORGHILD (*som ser på ham*).

Hvad er det, Odd?

ODD.

... Jeg ved ikke ... al denne hurraråben ... den ... den ... jeg ved ikke ... den gør mig ... angst ...

(Hurraråbene er blit stadig sterkere, og fra begge sider kommer ind herrer og damer, festklædte, ældre og yngre).

ALLE.

Hurra! Hurra for Odd Berg!

BORGHILD (*under larmen*).

Er det da ikke deiligt, Odd?

(tar hans hænder).

ODD.

Jo. Jo. Det er deiligt ... Det var vist bare den sterke råben, som ...

(En liden pause mellem dem, mens råbene gjentages).

BORGHILD.

De holder af dig, Odd!

*(Råbene vedblir. Så træder **Odd** frem på skrænten).*

ODD.

Tak!

(Pause).

Jeg ser om mig, og hvor jeg ser, mod øst og mod vest, mod syd og mod nord, ser jeg skjønhed og farveglød.

Lamperne, som menneskehænder plantet, sender sine glimt dagens sidste stråler til møde. Og

mellem løvet ser jeg ansigter, der tykkes mig at smile, mænd og kvinder, der har klædt sig i hvidt og lyst, sommeren, glæden til ære!

La livet bruse i os, venner! La os seile på timernes hav, som vinden er god!

ALLE.

Hurra! Hurra!

ODD.

Jeg har tænkt meget og lidt meget, før denne kveld oprandt.

Jeg tænkte engang, at mennesket kunde befale over livet, vise det veien, indrette det, som det skulde være.

(Sterkt).

La os ta imot det, som det kommer, venner!

La os la det lege i os!

La os la solen skinne i vore øine og vinden suse i vort hår!

I KOR.

Bravo! Bravo!

Hurra for Odd Berg!

ODD.

Jeg siger et halleluja for dansen, for kvinden, for elskoven!

ALLE *(klapper og jubler).*

ODD.

Jeg drømte om det uendelige. Jeg vilde bringe det ind i jordlivet.

Er da ikke det uendelige *hos* os? Tar det da ikke en evighed at lodde et par øine! Har man ikke nok med i måneder at sidde og tilbede en liden fod!

(Bifald fra damerne).

Der er stjerner over os. Det er sandt ... Men vil vi nogensinde nå dem? Vil vi nogensinde bli færdig med den, der er os nærmest, den vi går på?

Det er sandt ... der er stjerner ...

(Han tar sig for panden, står længe aldeles taus, blir bleg, mumler altereret):

Ja ... jeg havde vist sagt det, jeg vilde si.

(Derpå iler han ud til højre mellem den uvist bifaldende mængde. Man ser forundret efter ham).

BORGHILD *(som står til højre i baggrunden, halvhøit).*

Han gik ... alene.

(I en gruppe).

OTTO.

Den endte lidt mærkelig.

HANSEN.

Den gjorde det. Gode hoder, Bergerne, begge to, *brillante* hoder, men ... lidt forskruede *er* de nu da.

*(Imidlertid har apotheker **Berg** trængt sig frem mod baggrunden).*

Hva? ... Så min sæl tror jeg ikke gamlingen også vil tale.

FORUNDRET MUMLEN OG HVISKEN:

Gamle Berg. Gamle Berg.

BERG.

Jeg havde lyst, mens I alle endnu er her, og før dansen atter begynder, at si et par ord. Det blir både den første og den sidste tale, jeg holder i mit liv.

Det er til min søn, jeg vil tale. Men i *eders* nærvær. Ti foran *eder* synded jeg mod ham.

Min søn! ... min søn!

Er han her ikke? Er ikke Odd her?

NOGLE.

Han er her ikke.

(Han hentes. Stilhed imens).

BERG.

Der er han. Det er til dig, jeg vil tale, Odd. Ti disse, som står her omkring, de vil aldrig forstå hverken dig eller mig.

(Mumlen).

I firti år har jeg boet i denne by. Over en menneskealder. Aldrig var der nogen, som banked på min dør.

Hvorfor knurrer I? Har jeg noget at takke jer for? Var der måske nogen, som nogensinde af fri vilje banked på min dør?

(Stærkere mumlen).

For at få lægemidler mod eders sygdomme, som ingen anden end jeg kunde lave, derfor kom I. For at få styrkedrikke hos mig kom I.

(Mumlen).

Jeg vil tale. Jeg *vil* tale. Den første og sidste gang i mit liv.

Jeg er ikke bange eder. Mine hår er hvide. Jeg kjenner en stærkere end eder. En uhyre meget stærkere. Døden. Hører I? Døden!

– I tier. –

Hvor jeg har længtet! Efter menneskene. Efter deres kærlighed.

Nu ved jeg, at den er intet, intet værd.

(Mumlen).

Jeg vil tale. I kan kaste mig ud, om I vil. Men jeg vil først holde min tale. I firti år har jeg gået rolig om på eders gader. Jeg har tat hatten af for eder allesammen. Har jeg nogensinde fornærmet nogen? Aldrig. Men var der nogen, som besøgte mig, som banked på min dør? Aldrig.

I forstod mig ikke.

– Odd! Det er til *dig* jeg vil tale:

Nye mennesker må der til! Nye fra grunden af! Med nye atomer i sig, Odd!

STEMMER.

Han er fuld. Han har drukket for meget. Hold op! Hys! Hys!

BERG *(med sterk, høitidelig stemme).*

Vogt eder for at håne en olding!

Har I noget at anklage mig for? Min søn har gjort eders by bekjendt. Han har vundet

verdensudstillingens største pris. La hans far tale!

(Taushed).

(Berg videre, roligt og drømmende).

Odd! Også jeg har havt et laboratorium ...

Der var nu ingen som havde idé om *det* san.

Derinde er det, mit hjerte har slået høiest.

Jeg listed mig væk fra din moders side. Om natten. Jeg arbeided til den lyse daggry.

Min søn! Jeg hørte din tale.

(Meget stærkt).

Du løi!

– Der går en drøm fra slegt til slegt. Og den, som føler *drømmen* i sig, han føler et kainsmerke på sin pande blandt menneskene.

Men når *døden* nærmer sig, da ser han, at – –

det sande, det var – drømmen.

(En pause, hvorunder han tar op fra den indre frakkelomme en flaske med rød væske i, han hæver den høit op, den lyser sterkt i halvmørket).

Odd! Går du med mig? Langt, langt bort fra allesammen.

ODD *går nogle skridt fremad.*

BORGHILD *kommer efter og holder hans arm.*

ODD *peger på **Borghild**.*

BERG.

Kommer du, Odd?

BORGHILD *lægger begge sine arme om Odd og holder ham tilbage.*

BERG.

Så går den gamle mand alene.

(Han går under en underlig stilhed).

OTTO.

Så til valsen, mine damer!

(De går i grupper samtalende ud til begge sider).

De yngste har atter ordnet sig til legen. Synger og leger:

Væve va'mel, slå tilsammen, la så skyttelen løbe. Så væve vi va'mel, så slå vi tilsammen, væve vamel, slå tilsammen, la så skyttelen løbe.

(De leger videre ud tilhøre. Sangen forsvinder).

BORGHILD *(som har stået med ryggen vendt mod et træ længst ude på skrænten tilvenstre, ansigtet vendt halvt tilhøre mod forgrunden).*

Odd!

ODD *(der har stået i forgrunden noget til højre, som i drømme, uden at se på hende).*

Hvad vil du, Borghild?

BORGHILD.

Hvorfor står du derborte?

ODD

(svarer ikke).

BORGHILD.

Se på mig.

ODD *(gjør så).*

BORGHILD *(blødt).*

Odd! Kom!

(Odd går imod hende).

BORGHILD *(som går og sætter sig på bænken, vendt mod forgrunden).*

Her!

Læg dig på knæ for mig!

(Han gør det).

Hvem er jeg?

ODD *(stryger hende over hånden og ser i dens linjer).*

BORGHILD.

Hvem er jeg, Odd?

ODD.

Borghild ... Min Borghild.

BORGHILD.

Er jeg din gudinde?

ODD *(idet han stadig ser på hendes hånd).*

Det er du.

BORGHILD.

Er jeg det eneste på jorden?

ODD.

Ja.

BORGHILD.

Den eneste i hele verden?

ODD *(svarer ikke).*

BORGHILD.

Hvorfor svarer du ikke?

(En pause. Hun stryger hans hår).

ODD *(farende op).*

Hvor gik han hen?

BORGHILD *(uendelig mygt).*

Skal vi gå hjem, Odd?

(Hun kysser ham i håret, uden at han mærker det).

ODD *(ser pludselig på hende).*

Hvad er det, Borghild?

BORGHILD.

Jeg kyssed dig i håret, og du la ikke mærke til det.

ODD *(uwilkaarlig).*

Stakkels Borghild! ... Kanske går han nu rundt i alle de mørke gaderne derinde, alene ... *(hun lægger armen om hans hals).* La mig se på dig, Borghild ... Dine øine. Dine kindben der ... opover så *(han følger med fingeren).* Indenfor der er kraniet ... Som et hvilket som helst andet kranium.

BORGHILD *(med elskovsskjælvende stemme).*

Se, Odd, bladene skjælver.

Kjend! Der smyger sig noget i græsset, henover vågen.

Det er natten, som kommer, Odd. Mærker du det?

(Hvisker pludselig lidenskabelig):

Kys mig!

(Hun kysser ham).

ODD *(ryster hende af sig og farer op. Holder sig for øinene).*

Hvad var det? ... Dine øine! Jeg kjendte dem ikke!

(Stanser foran hende).

Hvem er du?

BORGHILD.

Din Borghild.

(Under de sidste ord kommer fra høire og drager ud til venstre de legende, syngende):

Så væve vi Va'mel, så slå vi tilsammen.

ODD *(står imens i fortvilet, indre kamp. Da det atter er stille):*

Ser du det?

BORGHILD.

Hvad?

ODD

Der ... Ved træet ... Hvor du stod ... *(Han strækker hodet forover).* Det er hvidt. Strålende.

(Han strækker hodet længer og længer forover, stirrer vildt, idet han, følgende et syn, dreier hodet i vanvittig rædse).

Lili!

(Teppe).

Sigbjørn Obstfelders *De røde dråber* er lastet ned gratis fra bokselskap.no